

Marknaðarføra Føroyar

Í KVØLD verða neyván nógvir føroyingar at síggja í gøtum. Flestu teirra fara at síta sum á nállum framman fyri sjónvarps-skjigjan ella teir hava leitað sær inn á Svangaskarði á Toftum. Orsøkin: Føroyar spæla í kvøld sín fyrsta heimadyst í heims-meistarakappingini í fótibóltri móti Belgia.

HETTA kann ikki sigast at vera annað enn ein stórir dagur í okkara ítróttarsøgu. Hver hevði fyrri bert fáum árum síðani tór- að og dugað at ímyndað sær, at Føroyar longu í 1992 fóru at vera við í eini heims-meistarakapping í fótibóltri á jøvnum fœti við heimsins bestu fótibóltsjóðir! Í dag er hetta veruleiki.

FØROYAR hava longu spælt ein dyst í HM-kappingini, og tað var móti Rumenia. Tann dystin taptu vit so dyggiliga. Nú skulu vit so royna okkum móti Belgia, sum eins og Rumenia telist millum heimsins frægastu fótibóltsjóðir. Men munurin mill- um hesar báðar dystirnar er tann, at vit í kvøld fyrri fyrstu ferð skulu spæla HM-dyst í Føroyum. Hetta er sjálvandi ein stór av- bjóðing fyrri okkara spælarnar, men fyrri áskoðarnar er hetta helst tann størsta fót- bóltssavbjóðingin nakrantíð. Tað er tí held- ur ikki so lægið, at tað er so gott sum útsett til dystin á Svangaskarði í kvøld.

HETTA verður so fyrstu ferð, at ítróttar- stadion hjá toftamonnum verður roynt av álvara. Spannandi verður at síggja, hvussu tað fer at rigga til henda stórdystin. Vit kunnu so bara »banka undir borðið« og vóna tað besta.

FÓTBÓLTSPÆPURIN er nakað minkaður, síðani vit á sinni vinnu á Eysturriki. Við onkrum undantaki hevur tað nevnliga gingið niður á bakka. Men dysturin í kvøld er nakað serligt. Hann verður nevnliga spældur heima hjá okkum sjálvum, og hetta kann hava stóran týdning fyrri úrsliti. Hvat hevur tað ikki at siga fyrri spæl- ararnar at hava meira enn 5000 rópandi og syngjandi áskoðarar rúndan um seg! Kann tað fáa nakað av adrenalinum út í æðrar- nar og verða brúkt rætt, so kunnu vit fáa eitt heiðurligt úrslit. Sjálvandi fara vit á vøllin fyrri at vinna, men vit eiga eisini at vera realistisk. Vit skulu nevnliga spæla móti nøkrum av heimsins bestu spælarnar, og vit mugu minnst til, at belgiararnir hava fótiból sum livibreyð. Teir gera ikki annað. Og so hava teir alla ta rutinu, sum ein kann ynskja sær og krevja av einum fótibóltsliði í heimsflokki.

NÚ at tosa um, hvørvið tað var rætt ella ikki at fara upp í hesar stóru kappingar, er ikki rætt. Vit hava tikið hetta stigið og mugu nú royna at fáa sum frægast burtur- úr. Eingin ivi er um at slík luttøka mennir fótibóltsstøði okkara og at tað eisini er við til at eggja nýggjum og ungum kreftum at gera meira við fótibóltri. Vit kunnu so bara vóna, at fyrireikararnir fáa økonomi í hesa luttøku, soleiðis at tað ikki kemur at nerva ítróttin ani.ars.

TAÐ er greitt, at slík luttøka í altjóða kapp- ingum snýr seg ikki bara um fótibóltri. Hon kann brúkast at gera vart við Føroyar sum ferðamannaland og annars koma væl við í sambandi við sølu av fiski. Tað er givið, at duga og vilja vit, so kann okkara luttøka í bæði EM og HM-kappingum brúkast til at marknaðarføra Føroyar við bæði so og so. Bara hetta at umheimurin verður varugur við land okkara kann fáa týdning uppá longri siht. Her er so ikki bara talan um ferðamannavinnu, fiskasølu o.l., men talan er so sanniliga eisini um at vekja ansin hjá øðrum tjóðum fyrri okkara mentan og sið- um og tí fólk, her býr. Her er veruliga talan um at byggja brýr um lond — og so sann- iliga eisini at víðka okkara egna horisont.

TAÐ er nevnliga greitt, at hetta at mark- naðarføra eitt lítið land sum okkara og ein útflutning av hesum ella hasum slag er sera, sera kostnaðarmikið. Vánaligari re- klamu hava vit fingið nóg mikið av. Vit vita nevnliga øll, hvat tað vil siga at fáa vána- ligu reklamu og her hugsa vit ikki minst um arbeiði, ávisir umhvørvisfelagsskapir

hava útint fyrri at koma okkum í ringt orð. Men við luttøku okkara í altjóða fótibólts- kappingum hava vit vent hesi vánaligu re- klamu, og kunnu vit fáa í bæði posa og sekk.

FYRI tað fyrsta verða vit umrødd í teimum londum, vit spæla móti og vit koma í heimsítróttarpressuna — tá vit klára okk- um væl. Hetta er nakað, sum vit ikki skulu gjalda nakað fyrri. Við øðrum orðum marknaðarføra aðrir Føroyar fyrri okkum og tað ókeypis. Harnæst tekur henda re- klaman broddin av tí herferð, sum ávisir umhvørvisfelagsskapir reka móti okkum.

TAÐ ræður tí um at brúka teir møguleikar, sum eru í luttøku okkara í altjóða fótibóltri, rætt. Vit kunnu bara ímynda okkum huga- heiminn hjá teimum fimm milliónunum belgiarunum, skuldi føroyska landsliðið vunnin á Les Diables Rouges, ið belgiska landsliðið eisini verður kallað! Hvussu stór- úr áhugin tá ikki hevði verið fyrri Føroyum — positivt! So fyrri tey, sum arbeiða innan ferðamannavinnu og fyrri tey, sum halda,

at vit eiga at satsa meira upp á hesa vinnu sum eina alternativa vinnu til fiskivinnuna, kann luttøka okkara í altjóða fótibóltri verða ein sera kærkomin gáva: nevniliga tann besti og biligasti máttin at marknaðarføra land okkara.

HETTA setir sjálvandi krøv til okkara spæl- arar, ja, uttan iva alt ov stór krøv, tí teir eru ikki professionellir. Men vit eru so við og mugu tí royna at fáa sum frægast burtur- úr. Helst hevði tað verið eitt gott hugskot, um ávisar fyrirkur her á landi so ella so stuð- aðu fótibóltslandsliðnum, soleiðis at spæl- ararnir kundu vant í størri mun alt árið og harvið verið betur fyrri fyrri at tryggja okk- um góð úrslit.

KANSKA hesi bæði fyrstu árin í altjóða fótibóltri kunnu verða eitt gott grundarlag at byggja víðari á. At vit læra av royndun- um. Vit ynskja okkara monnum á Svanga- skarði ein góðan dyst í kvøld. Allez — Les lles Feroe — komið so Føroyar!